

اثر برهمکنش پاکلوبوترازول و شوری بر رشد زایشی، عملکرد و کیفیت میوه در گیاه توت فرنگی

سلما جمالیان، علی تهرانی فر، عنایت اله تفضلی، غلامحسین داوری نژاد، سعید
عشقی

گروه باغبانی دانشکده کشاورزی، دانشگاه مشهد و بخش باغبانی دانشکده کشاورزی
دانشگاه شیراز

از آن جا که توت فرنگی گیاهی حساس به شوری است و در شرایط شوری بالا، رشد زایشی، عملکرد و کیفیت میوه کاهش می یابد، آزمایشی در قالب طرح کاملاً تصادفی با پنج تکرار و دوازده تیمار در گلخانه به منظور بررسی اثر پاکلوبوترازول (کند کننده رشد و ضد جیبرلین) در شرایط شوری، بر گیاه توت فرنگی (*Fragaria × ananassa* Duch رقم 'Selva' انجام گرفت. سه سطح از نمک NaCl 0، 5، 10 [mM در محلول غذایی حل شد و چهار سطح از پاکلوبوترازول 0، 10، 20، 30 mg/L] محلول پاشی گردید. طبق نتایج حاصل از بررسی تجزیه آماری، با افزایش غلظت پاکلوبوترازول و نمک کاهش معنی دار طول گل آذین قابل مشاهده بود. کاربرد پاکلوبوترازول به تنهایی و برهمکنش غلظت 10 mg/L پاکلوبوترازول و بالاترین سطح شوری، به ترتیب منجر به افزایش معنی دار تعداد گل آذین و تعداد گل در گل آذین شدند. در سطح شوری 5mM نمک، غلظت های 20 و 30 mg/L پاکلوبوترازول میزان عملکرد را افزایش دادند. بالاترین غلظت پاکلوبوترازول در هر دو سطح شوری 10 و 20 mM منجر به افزایش معنی دار میزان قند و نسبت قند به اسید شد. در این شرایط اسیدیته کل کاهش یافت. بیشترین مقدار ویتامین C و تعداد فنلده به ترتیب از برهمکنش غلظت 20 mg/L و غلظتهای 20، 30 mg/L پاکلوبوترازول با سطوح مختلف شوری به دست آمد. از یافته های فوق می توان به این نتیجه رسید که استفاده از پاکلوبوترازول در شرایط شوری می تواند منجر به افزایش رشد زایشی و عملکرد و همچنین بهبود کیفیت میوه گردد.